

Arrest

nr. 137 728 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 2 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 17 september 1967, 15 mei 1974, 7 mei 2003, 4 april 2005, 31 maart 2008 en 8 januari 2013. De eerste en tweede verzoekende partij treden op in eigen naam en als ouders in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van de overige verzoekende partijen, die minderjarig zijn.

Op 24 augustus 2012 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen.

Op 7 september 2012 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van echtgenote van eerste verzoekende partij. Er wordt tevens een aanvraag ingediend voor de kinderen van de verzoekende partijen in functie van hun vader.

Op 2 juli 2014, met kennisgeving op 4 september 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de eerste verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 24.08.2012 werd ingediend door: Naam: A., E.H. (...) , Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: (...) , Geboorteplaats: BD , Identificatienummer in het Rijksregister : (...) , Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...) om de volgende reden geweigerd : X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 24.08.2012. Op 30.11.2012 werd beslist tot een weigering zonder bevel (overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid KB 8.10.1981 waarin uitdrukkelijk in deze mogelijkheid is voorzien) gezien betrokkene aan de hand van de voorgelegde documenten niet kon overtuigen aan de voorwaarden te voldoen. Betrokkene kreeg uitzonderlijk de kans alsnog zijn situatie toe te lichten door extra documenten voor te leggen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 6.12.2012 en legde volgende bijkomende documenten voor: een verklaring van arbeidsongeschiktheidsuitkering van UWV van dec. 2012 twv 1157,32 € netto, specificatie arbeidsongeschiktheidsuitkering van UWV van nov. 2012 twv 954,79 € netto, Voorschotbeschikking van 2012 met toeslagen voor 2012, sinds verhuis naar België tbv 72 € zorgtoeslag/maand en 138 € kindgebonden budget/maand, bewijs van voorlopige aanslag 2012 door Nederlandse belastingdienst: 1762 € tegoed, brief van SVB betreffende kinderbijslag dd. 26.10.2012: twv 657,07/kwartaal.

Op 4.03.2013 werd een beslissing tot weigering van het verblijf met bevel genomen gezien ertoe werd besloten dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980. De raad voor vreemdelingenbetwistingen vernietigde deze beslissing op 19.09.2013. Overeenkomstig de opmerkingen van de Raad diende overeenkomstig art. 42§1 van de wet een 'behoefteanalyse' te worden gemaakt. Daarop werd een nieuwe beslissing genomen op 28.10.2013. Overeenkomstig de opmerkingen van de Raad van 28.02.2014 werd deze behoefteanalyse niet naar behoren uitgevoerd. Daarop werd betrokkene op 15.04.2014 aangeschreven via de gemeente om vooreerst nieuwe documenten voor te leggen betreffende zijn huidige situatie (intussen betreft het immers een aanvraag en bewijsdocumenten van 2012) en bijkomend toelichting te geven bij zijn vaste en variabele kosten om de behoefteanalyse te kunnen maken. Betrokkene weigerde echter nieuwe/bijkomende documenten voor te leggen. Derhalve beschikken wij niet over nieuwe gegevens die een nieuw licht kunnen werpen op de situatie.

Voor zover er kan vanuit gegaan worden dat de situatie van betrokkene ongewijzigd is, moet worden vastgesteld dat betrokkene over arbeidsongeschiktheidsvergoeding en een aantal (gezins)toeslagen beschikt uit Nederland om in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezinsleden te voldoen. Omgerekend per maand bekomt betrokkene op die manier 1586,34 € netto inkomen per maand. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van de bestaansmiddelen. alsook met de gezinslast (zie art. 40,§4, tweede lid wet 15.12.1980).

Uit de voorgelegde documenten valt niet af te leiden of betrokkene arbeidsongeschikt is voor een welbepaalde periode of voor onbepaalde duur (invalide). De aard van de bestaansmiddelen laat dus niet toe de regelmaat en beschikbaarheid van de bestaansmiddelen afdoende vast te stellen. Vandaar dat zij niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs overeenkomstig bovenvermeld wetsartikel.

Zelfs wanneer verondersteld wordt dat betrokkenes situatie ongewijzigd is en heden nog steeds een gelijkaardige uitkering ontvangt, quod non, moet worden vastgesteld dat het bedrag waar betrokkene kan over beschikken niet toereikend is in het licht van de gezinslast. Betrokkenes gezin telt in totaal 6 mensen, twee volwassenen en 4 kinderen. Nergens uit het dossier blijkt hoe betrokkene, met een dergelijk karig bedrag, zou kunnen voorzien in het levensonderhoud van het gehele gezin. Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid dient, indien de voorwaarde betreffende de stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in art. 40bis, §4, tweede lid niet voldaan is, de minister of zijn

gemachtigde op basis van de behoeften van de Unieburger die vervoegd wordt, te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn. Daartoe kan de minister of zijn gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn doen overleggen voor betrokkene en door elke Belgische overheid.

Betrokkene werd uitdrukkelijk gevraagd om toelichting te geven, maar wenst hier niet aan mee te werken. De wet voorziet ook dat de Vreemdelingendienst 'elke Belgische overheid' kan raadplegen om zicht te krijgen op de individuele behoeften van de EU-burger. Welke overheidsdienst zicht zou moeten/kunnen hebben op het bestedingspatroon van een EU-burger is de vreemdelingendienst echter niet duidelijk, noch hoe deze informatie zou kunnen worden uitgewisseld zonder schending van de privacy van betrokkene.

Er kan echter wel nuttig verwezen worden naar het bedrag dat de EU-SILC-survey 2013 vooropstelt als armoedegrens voor een gezin van twee volwassenen en twee kinderen nl. 2101 €. Vergeleken met dit bedrag, kan redelijkerwijze gesteld worden dat een bedrag van 1586,34 € ontoereikend is voor een gezin van 6 personen, waaronder 2 volwassenen, 3 schoolgaande kinderen en een baby. Te meer daar betrokkene arbeidsongeschikt is en wellicht daardoor ook extra kosten heeft (dokterskosten, medicatie, verzorging, aanpassing woonst/wagen, edm).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij/zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Eveneens op 2 juli 2014, met kennisgeving op 4 september 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de tweede verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 7.09.2012 werd ingediend door: L., M. (...) , Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: O, Identificatienummer in het Rijksregister : (...) , Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...) En door A., Z. (...) rr. (...) A., H. (...) rr. (...) A., Y. (...) rr. (...) A., M. (...) rr. (...)

om de volgende reden geweigerd :

Betrokkenen deden een aanvraag tot verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie. De echtgenote, mevrouw L. (...), deed daarbij beroep op art. 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 en de kinderen op art. 40bis, §2, 3° van diezelfde wet.

Gezien heden het verblijfsrecht van de echtgenoot/vader van betrokkenen werd geweigerd omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen (zie voor de concrete motivering de beslissing van de heer A., E.H. (...) met rr. (...)), kunnen de gezinsleden uiteraard ook geen verblijfsrecht meer ontlenen aan hem.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, mevrouw L., M. (...), zelf aan de voorwaarden zou voldoen om overeenkomstig art. 40 §4 het verblijfsrecht uit te oefenen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenen houder zijn van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht hebben aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van “artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en artikel 40 juncto artikel 40bis Vreemdelingenwet, schending artikel 42 § 1 lid 2 Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht en schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (audi et alteram partem)”.

Het middel luidt als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissingen d.d. 02.07.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij

beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. [...]"

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de

burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."

Artikel 42 § 1 lid 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...] Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. [...]" (eigen onderlijning en cursivering).

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 2 juli 2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante (ACTUELE) gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;
- dat blijkbaar verzoeker niet over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt (eigen formulering) beschikt om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en van diens partner en kinderen;

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure verklaring van inschrijving en procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan aangenomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan door verzoekers en hun kinderen.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij ernstig werden betwist.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met twee Nederlandse (meerderjarige) partners en hun 4 Nederlandse kinderen. Voor het overige verwijst verwerende partij naar artikel 40bis, 40 en 42 § 1 lid 2 van de Vreemdelingenwet zonder concreet in te gaan op de situatie van het gezin van verzoekers. Om te kunnen antwoorden op de vraag of het inkomen van verzoeker al dan niet voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijke en zorgvuldige manier niet antwoorden daar op geen enkel ogenblik (alleszins blijkt dit niet met zoveel woorden uit de bestreden beslissing) een CONCRETE behoeftenanalyse werd gedaan in het geval van verzoekers.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat de documenten die verzoeker bijkomend heeft bijgebracht (toen: i.e. bij zijn initieel aanvraag van 24/08/2012) volgens verwerende partij weliswaar een maandelijks netto-inkomen van 1.586,34 euro doch zou dit bedrag niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin. Meer nog, uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij VERONDERSTELT dat de bestaansmiddelen waarover verzoekers beschikken sowieso (lees: per definitie) onvoldoende zou zijn. Uit de vreemdelingenwetgeving (cf. artikel 40bis, artikel 40 en artikel 42 § 1 lid 2 van de Vreemdelingenwet), wordt gesteld dat de bestaansmiddelen voldoende moeten zijn zodat een rechtsonderhorige niet ten laste zou komen te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Blijkbaar vond verwerende partij het niet nodig de antwoorden op te vragen, maar verzoon maar zelf een antwoord op de vragen. Bijkomend merkt verwerende partij op dat de “gezinslast” van verzoeker ervoor zorgt dat verzoekers en hun kinderen niet zouden kunnen voorzien in hun levensonderhoud. Echter, als men de bestreden beslissingen leest, kan verzoeker op geen enkele wijze nagaan op welke BASIS (lees: wettelijk of reglementaire bepaling) verwerende partij kan stellen dat het bedrag van 1.586,34 euro per maand waarover het gezin beschikt onvoldoende is. Specifiek is er in de bestreden beslissingen op geen enkel moment een berekening terug te vinden op basis waarvan een dergelijke stelling van verwerende partij redelijk kan verantwoord worden. Verwerende partij heeft in hoofdorde identiek dezelfde beslissingen genomen als deze van 04/03/2013. Enkel nieuw element betreft de verwijzing naar een zogenaamde EU-SILC-survey 2013 waarin blijkbaar gesteld zou worden dat de armoedegrens voor een gezin van twee volwassenen en twee kinderen op 2.101,00 euro zou staan. Verwerende partij vergelijkt de bestaansmiddelen van verzoekers (i.e.: 1.586,34 euro) met het bedrag van de survey en stelt dat “redelijkerwijze gesteld kan worden dat een bedrag van 1.586,34 euro) ontoereikend is voor een gezin van 6 personen, waaronder 2 volwassenen, 3 schoolgaande kinderen en een baby. Te meer daar betrokkene arbeidsongeschikt is en wellicht daardoor ook extra kosten heeft (dokterskosten, medicatie, verzorging, aanpassing woonst/wagen, edm).”

Verwerende partij heeft in essentie het arrest van De Raad van 19/09/2013 naast zich neergelegd en heeft weer met VERONDERSTELLINGEN gewerkt in plaats van toepassing te maken van artikel 42 § 1, lid 2 in fine waar het volgende wordt gesteld: “[...] Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. [...]” Artikel 40 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: “[...] De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. [...]”

De situatie van verzoeker is in essentie ongewijzigd gebleven wat gezinslast en wat het inkomen betreft tegenover 2012. Het enige criterium op basis waarvan verwerende partij op een objectieve manier kan nagaan of men al dan niet voldoende inkomsten heeft om een verblijf te kunnen bekomen is “niet ten laste vallen van de openbare overheden” en/of “bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend”. Aangezien verzoeker een aanvraag indient in België moet men kijken naar het bestaansminimum dat mensen met een gezin ten laste moeten hebben om niet ten laste te vallen van de “openbare overheden”. Onder openbare overheden dient in casu het OCMW te worden verstaan. Het is dan ook logisch om na te gaan welk bedrag een persoon met een gezin ten laste minimum kan hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. In casu kan dit makkelijk door het bedrag na te kijken wat iemand (met een gezin ten laste) krijgt of zou krijgen als hij behoeftig is in België – en dus ten laste valt van de openbare overheden. Indien blijkt dat het bedrag van de vreemdeling (EU-onderdaan) hoger ligt dan dat bedrag, dan voldoet hij aan de eisen om in België een verblijf te bekomen. Indien hij onder dat bedrag ligt, dan kan terecht een verblijfsaanvraag geweigerd worden, aangezien de vreemdeling (EU-onderdaan) behoeftig zou zijn en er dus een reëel risico bestaat dat deze ten laste zal vallen van de openbare overheden (lees: OCMW).

In casu kan verwezen worden naar het leefloon dat in Antwerpen voor een persoon met een gezin ten laste bepaald is op 1089,82 euro (op 01/09/2013) (stuk 3) en in Boom op 1047,48 euro (februari 2012) (stuk 4). Om het makkelijk te houden laten we veronderstellen dat op heden het bedrag van het leefloon voor een persoon met een gezin ten laste zelfs op 1100,00 euro, quod non, dan nog is het inkomen dat verzoeker ontvangt, met name 1586,34 euro netto, meer dan voldoende om niet ten laste te vallen van de openbare overheden in België (lees: OCMW).

Immers, verwerende partij kan niet stellen dat de bestaansmiddelen van verzoekers ontoereikend zijn, door louter en alleen te verwijzen naar één of andere EU-SILC-survey waarin een bepaald bedrag wordt vooropgesteld. Er is geen enkele wettelijke basis voor de motivering van verwerende partij om een EU-SILC-survey als basis te hanteren om een verblijfsaanvraag van een EU-onderdaan en diens EU-kinderen te weigeren. De enige referentie is de bestaansminimum of het leefloon zoals deze in de Vreemdelingenwet zelf is bepaald. Zelfs al heeft verzoeker geen bijkomende documenten gevoegd en is zijn situatie ongewijzigd gebleven, dan nog blijkt genoegzaam uit het administratief dossier dat het inkomen van verzoeker boven het “inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden

verleend" en dus "niet ten laste kan vallen van de openbare overheden". Door te stellen dat één of andere EU-SILC-survey "het" referentiekader is om na te gaan of iemand al dan niet ten laste zal vallen van de openbare overheden, schendt verwerende partij de in het eerste middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet spreekt enkel van "voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk" en dat de "bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend". Gelet op de concrete situatie van dit dossier, was het minstens gepast om in casu na te gaan wat het inkomensminimum is dat men moet hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden (lees: OCMW) en dit criterium (lees: leefloon) te hanteren om te bepalen of iemand al dan niet ten laste zal/kan vallen van de Belgische openbare overheden. Verzoekers inkomen zit boven het leefloon van een persoon met personen te laste, zodat deze gerechtigd is om een verblijf te bekomen in België, als beschikker voldoende bestaansmiddelen. Deze modus operandi van verwerende partij is niet ernstig te noemen.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de grondslag vormt voor de tweede bestreden beslissing dient deze laatste als accessorium te worden vernietigd.

De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over.

De genomen bestreden beslissingen zijn niet ernstig.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

2.1.2. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen het volgende op met betrekking tot het eerste middel:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 40 juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 42 § 1 lid 2 van de Vreemdelingenwet ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het redelijkheidsbeginsel ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- de hoorplicht (audi et alteram partem).

Verzoekers achten de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze zouden zijn gemotiveerd. Verzoekers menen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Er zou in de bestreden beslissing niet concreet in gegaan zijn op de situatie van het gezin van verzoekers. De reële behoeften van het gezin zouden niet zijn bepaald, terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris zich zou steunen op veronderstellingen, zonder ontbrekende informatie op te vragen bij verzoekers. Er zou geen wettelijke basis zijn die verantwoordt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst naar de EU-SILC-Study en de gemachtigde van de Staatssecretaris zou een identieke beslissing hebben genomen als de vorige, vernietigde beslissingen.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft ingediend, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, in toepassing van artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Terwijl art. 42, § 1 lid 2 Vreemdelingenwet stipuleert:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris, na analyse van het dossier dat door verzoekende partij bij de aanvraag werd gevoegd, geoordeeld als volgt met betrekking tot de aanvraag van verzoeker:

“X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 24.08.2012. Op 30.11.2012 werd beslist tot een weigering zonder bevel (overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid KB 8.10.1981 waarin uitdrukkelijk in deze mogelijkheid is voorzien) gezien betrokkene aan de hand van de voorgelegde documenten niet kon overtuigen aan de voorwaarden te voldoen. Betrokkene kreeg uitzonderlijk de kans alsnog zijn situatie toe te lichten door extra documenten voor te leggen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 6.12.2012 en legde volgende bijkomende documenten voor: een verklaring van arbeidsongeschiktheidsuitkering van UWV van dec. 2012 twv 1157,32 € netto, specificatie arbeidsongeschiktheidsuitkering van UWV van nov.2012 twv 954,79 € netto, Voorschotbeschikking van 2012 met toeslagen voor 2012, sinds verhuis naar België tbv 72 € zorgtoeslag/maand en 138 € kindgebonden budget/maand, bewijs van voorlopige aanslag 2012 door Nederlandse belastingdienst: 1782€ tegoed, brief van SVB betreffende kinderbijslag dd. 26.10.2012: twv 657,07/kwartaal.

Op 4.03.2013 werd een beslissing tot weigering van het verblijf met bevel genomen gezien ertoe werd besloten dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980. De raad voor vreemdelingenbetwistingen vernietigde deze beslissing op 19.09.2013. Overeenkomstig de opmerkingen van de Raad diende overeenkomstig art. 421 van de wet een ‘behoefteanalyse’ te worden gemaakt. Daarop werd een nieuwe beslissing genomen op 28.10.2013. Overeenkomstig de opmerkingen van de Raad van 28.02.2014 werd deze behoefteanalyse niet naar behoren uitgevoerd. Daarop werd betrokkene op 15.04.2014 aangeschreven via de gemeente om vooreerst nieuwe documenten voor te leggen betreffende zijn huidige situatie (intussen betreft het immers een aanvraag en bewijsdocumenten van 2012) en bijkomend toelichting te geven bij zijn vaste en variabele kosten om de behoefteanalyse te kunnen maken. Betrokkene weigerde echter nieuwe/bijkomende documenten voor te leggen. Derhalve beschikken wij niet over nieuwe gegevens die een nieuw licht kunnen werpen op de situatie.

Voor zover er kan vanuit gegaan worden dat de situatie van betrokkene ongewijzigd is, moet worden vastgesteld dat betrokkene over arbeidsongeschiktheidsvergoeding en een aantal (gezins)toeslagen beschikt uit Nederland om in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezinsleden te voldoen. Omgerekend per maand bekomt betrokkene op die manier 1586,34€ netto inkomen per maand. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van de bestaansmiddelen, alsook met de gezinslast (zie art. 40,4, tweede lid wet 15.12.1980).

Uit de voorgelegde documenten valt niet af te leiden of betrokkene arbeidsongeschikt is voor een welbepaalde periode of voor onbepaalde duur (invalide). De aard van de bestaansmiddelen laat dus niet toe de regelmaat en beschikbaarheid van de bestaansmiddelen afdoende vast te stellen. Vandaar dat zij niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs overeenkomstig bovenvermeld wetsartikel.

Zelfs wanneer verondersteld wordt dat betrokkene situatie ongewijzigd is en heden nog steeds een gelijkaardige uitkering ontvangt, quod non, moet worden vastgesteld dat het bedrag waar betrokkene kan over beschikken niet toereikend is in het licht van de gezinslast. Betrokkene gezin telt in totaal 6 mensen, twee volwassenen en 4 kinderen. Nergens uit het dossier blijkt hoe betrokkene, met een dergelijk karig bedrag, zou kunnen voorzien in het levensonderhoud van het gehele gezin. Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid dient, indien de voorwaarde betreffende de stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in art. 40bis, §4, tweede lid niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde op basis van de behoeften van de Unieburger die vervoegd wordt, te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn. Daartoe kan de minister of zijn gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn doen overleggen voor betrokkene en door elke Belgische overheid.

Betrokkene werd uitdrukkelijk gevraagd om toelichting te geven, maar wenst hier niet aan mee te werken. De wet voorziet ook dat de Vreemdelingendienst 'elke Belgische overheid' kan raadplegen om zicht te krijgen op de individuele behoeften van de EU-burger. Welke overheidsdienst zicht zou moeten/kunnen hebben op het bestedingspatroon van een EU-burger is de vreemdelingendienst echter niet duidelijk, noch hoe deze informatie zou kunnen worden uitgewisseld zonder schending van de privacy van betrokkene.

Er kan echter wel nuttig verwezen worden naar het bedrag dat de EU-SILC-survey 2013 vooropstelt als armoedegrens voor een gezin van twee volwassenen en twee kinderen nl. 2101 €. Vergeleken met dit bedrag, kan redelijkerwijze gesteld worden dat een bedrag van 1586,34 € ontoereikend is voor een gezin van 6 personen, waaronder 2 volwassenen, 3 schoolgaande kinderen en een baby. Te meer daar betrokkene arbeidsongeschikt is en wellicht daardoor ook extra kosten heeft (dokterskosten, medicatie, verzorging, aanpassing woonst/wagen, edm).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij/zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, 2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beide beslissingen heeft genomen na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie.

De bestreden beslissing steunt op twee determinerende motieven, m.n. het gegeven dat de inkomsten onregelmatig zijn, én dat, na analyse van de behoeften van het gezin, blijkt dat deze inkomsten bovendien ook ontoereikend zijn.

Met betrekking tot de concrete kritiek van verzoekende partij merkt verweerder vooreerst op dat verzoekende partij uitsluitend kritiek uit op het gegeven dat de inkomsten als ontoereikend werden aanzien, en op de uitgevoerde behoeftenanalyse, zonder dat door verzoekende partij wordt betwist dat zij inderdaad niet heeft bewezen dat haar inkomsten regelmatig zouden zijn.

De kritiek van de bestreden beslissing is dan ook uitsluitend gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, nu de vaststelling dat het inkomen onregelmatig is, volstaat ter ondersteuning van de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Bij gebreke aan het voorhanden zijn van regelmatige bestaansmiddelen, bewijst verzoekende partij immers niet te voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 40, § 4 Vreemdelingenwet, zonder dat zich een verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoekende partij opdringt.

Zie in die zin:

"Gelet op dit gegeven heeft verzoeker bijgevolg het bestaan van "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" niet aangetoond en ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet over te gaan tot een beoordeling van welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in casu geen verdere "behoefteanalyse" te doen in toepassing van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013,

nr. 223.807). Bij gebreke aan in aanmerking te nemen inkomsten – ter zake toont overigens verzoeker nog steeds niet aan dat diens vader nog actief werk zoekt – dienen geen uitgaven te worden nagegaan. De schending van artikel 42, § 1 en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.” (R.v.V. nr. 110 460 van 23 september 2013)

“Waar verzoekster nog aanvoert dat verweerder naliet na te gaan welke bestaansmiddelen zij en haar echtgenoot nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden moet worden gesteld dat zij niet aantoonbaar welk belang zij heeft bij haar grief dat verweerder naliet een dergelijke behoeftenanalyse door te voeren. Verzoekster betwist immers niet dat haar echtgenoot sinds augustus 2011 werkloosheidsuitkering geniet. Er blijkt derhalve niet dat hij over enig inkomen beschikt dat overeenkomstig artikel 10, §2 van de vreemdelingenwet door verweerder in aanmerking kan worden genomen.” (R.v.V. nr. 121.463 dd. 26.03.2014)

“Gelet op het ontbreken van enig bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende in casu geen verdere ‘behoefteanalyse’ te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij de verzoekende partij niet bijkomend de verzoekende partij te contacteren om haar onkosten op te vragen.

Een schending van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet is niet aannemelijk.” (R.v.V. nr. 125 604 dd. 13.06.2014, <http://www.rvv-cce.be>).

Terwijl de kritiek van verzoekende partij als zou een in concreto-beoordeling van hun dossier ontbreken, ook van elke grond is ontbloeit.

Immers heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris ten overvloede onderzocht in de bestreden beslissing of het (onregelmatige) maandinkomen van 1.586,34 euro zou volstaan om het gezin van verzoekende partij te onderhouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft daarbij in concreto aangeduid wat de bestaansmiddelen van het gezin zijn, en heeft deze bestaansmiddelen vergeleken met de armoederisicogrens weerhouden in de EU-SILC-survey voor 2013 voor twee volwassenen met twee kinderen (daar waar verzoekende partij vier kinderen heeft).

Het is inderdaad niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat de behoeften van het gezin in elk geval niet kunnen worden bevredigd door de voorhanden zijnde gezinsinkomsten, daar waar deze inkomsten lager liggen dan de armoederisicogrens die geldt voor een gezin met minder gezinsleden.

Verweerder wijst ter zake ook op de synthesesnota dd. 28.10.2013 die zich in het administratief dossier bevindt, en waaruit blijkt dat de inkomsten van verzoekende partij aan verschillende criteria (referentiebedragen, concreet uitgavenpatroon en armoederisicogrens) werden getoetst.

De stelling van verzoekende partij als zou geen analyse zijn gemaakt van het concrete uitgavenpatroon van het gezin, gaat schijnbaar voorbij aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris deze informatie heeft opgevraagd, maar werd geconfronteerd met de weigering van verzoekende partij om hieraan mee te werken.

Terwijl het uiteraard aan verzoekende partij toekomt om alle relevante informatie over te maken wanneer een vestigingsaanvraag wordt ingediend, zeker wanneer zij daartoe uitdrukkelijk wordt verzocht.

Gelet op het feit dat een aanvraag werd ingediend als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, mocht redelijkerwijs van verzoeker verwacht worden dat alle relevante stukken betreffende zijn bestaansmiddelen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werden voorgelegd, ten einde aan te tonen dat voldaan is aan de voorwaarde van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

Waar verzoekende partij de gemachtigde van de Staatssecretaris verwijt rekening te hebben gehouden met de EU-SILC-Study, terwijl er geen wettelijke basis bestaat om deze studie in aanmerking te nemen, laat verweerder gelden dat verzoekende partij vooreerst slecht geplaatst is zich te beklagen over het feit

dat rekening werd gehouden met een algemene studie in plaats van haar concrete situatie, nu verzoekende partij zelf weigerde haar concrete situatie toe te lichten.

Bovendien mist de kritiek van verzoekende partij elke grondslag nu art. 42, § 1 Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing gebruik kan maken van "alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn". De gemachtigde van de Staatssecretaris vermocht dan ook te verwijzen naar de EU-SILC-Study, terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing omstandig uiteenzet waarom het niet mogelijk was ook andere bescheiden of inlichtingen mee te bespreken met de beslissing.

Het loutere feit dat verzoekers het oneens zijn met de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Terwijl de motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekers.

De gemachtigde besliste terecht dat verzoekers geen bewijs hebben geleverd van toereikende, stabiele en regelmatige inkomsten van verzoeker, die volstaan om in het levensonderhoud van verzoekers én hun vier minderjarige kinderen te voorzien.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden zowel ten aanzien van verzoeker, als ten aanzien van verzoekster en de minderjarige kinderen diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van de artikelen 40, 40bis en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Samengevat betogen de verzoekende partijen dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de eerste verzoekende partij niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van de vreemdelingenwet beschikt en dat hun situatie niet in concreto werd beoordeeld, meer bepaald zou geen behoefteanalyse zijn uitgevoerd, waarbij bovendien nagelaten zou zijn ontbrekende informatie op te vragen bij de verzoekende partijen.

De Raad dient op te merken dat uit het administratief dossier en uit het arrest nr. 119 887 van 28 februari 2014, waarbij de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 oktober 2012 naar aanleiding van de verklaringen van inschrijving van 24 augustus en 7 september 2012 nietig werden verklaard, blijkt dat in casu wel degelijk een behoefteanalyse werd uitgevoerd.

De Raad oordeelde in dit arrest als volgt:

"In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 40 juncto artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van artikel 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Verzoekers voeren aan dat verweerder hun verblijf weigert louter en alleen omwille van de bestaansmiddelen. Ze stellen dat verweerder verwijst naar de wettelijke bepalingen zonder concreet in te gaan op de situatie van hun gezin. Zo stippen zij aan dat er geen behoeftenanalyse werd gemaakt. Verzoekers betogen dat verweerder veronderstelt dat de bestaansmiddelen waarover zij beschikken niet voldoende zijn. Zij benadrukken dat volgens de vreemdelingenwetgeving de bestaansmiddelen voldoende dienen te zijn in die zin dat een rechtsonderhorige niet ten laste zou komen te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Volgens hen had verweerder nog veel open vragen bij hun dossier, maar vond deze het niet nodig om de vragen te stellen, doch verzond deze zelf een antwoord op de vragen. Volgens verzoekers blijkt nergens uit de bestreden beslissingen waarom verweerder het bedrag waarover zij beschikken onvoldoende vindt. Zij stellen dat de in casu bestreden beslissingen identiek zijn aan de reeds vernietigde beslissing met dit klein verschil dat er een verwijzing is naar de zogenaamde EU-SILC-survey 2013 waarin wordt gesteld dat de armoedegrens voor een gezin van twee volwassenen en twee kinderen 2101 euro zou bedragen. Verzoekers menen dat verweerder het arrest van de Raad van 19 september 2013 naast zich heeft neergelegd en weer met veronderstellingen heeft gewerkt. Zij menen dat indien verweerder hun levensstijl had willen evalueren in het kader van een behoeftenanalyse, hij bijkomende documenten had moeten opvragen. Verzoekers herhalen dat er geen in concreto beoordeling is gebeurd van hun situatie. Verzoekers menen dat indien verweerder het nettobedrag van het gezin onvoldoende zou vinden om in het levensonderhoud te voorzien, de verantwoordingen ervan terug moeten kunnen worden gevonden in de bestreden beslissingen en dit dan wel cijfermatig. Verzoekers verwijzen voorts naar het advies van de Raad van State dat handelt over artikel 10 van de vreemdelingenwet en stellen dat dit mutatis mutandis van toepassing is.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoekers aangeven, impliceert dit dat de beslissingen die ter kennis worden gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissingen werden genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers bespreken de verschillende motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten

dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

In casu wordt niet betwist dat verzoekers een aanvraag van een verklaring van inschrijving hebben ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in toepassing van artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn”

Artikel 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent de bestaansmiddel het volgende gesteld:

“op basis van de nieuw voorgelegde bewijsstukken moeten worden vastgesteld dat in tegenstelling tot wat in eerder voorgelegde documenten was opgenomen, betrokkene naast de arbeidsongeschiktheidsvergoeding toch nog een aantal toeslagen kan genieten, alsook over het kindergeld in Nederland: omgerekend per maand komt betrokkene op die manier aan 1586,34 euro netto per maand. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient rekening te worden gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene waaronder de aard en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen, alsook met de gezinslast (...). Uit de voorgelegde documenten valt nog steeds niet af te leiden of betrokkene arbeidsongeschikt is voor een welbepaalde periode of voor een onbepaalde duur (invalide), vandaar dat niet kan worden ingeschat wat de regelmaat van de bestaansmiddelen zal zijn, in hoeverre betrokkene dan terug aan de slag zou kunnen (is het arbeidscontract in Nederland nog lopende?)

Zelf wanneer zou mogen verondersteld worden dat betrokkene nog zeer lang de uitkering zal ontvangen omdat de arbeidsongeschiktheid echt wel van lange (of onbepaalde) duur is, moet worden vastgesteld dat het bedrag waarover betrokkene kan beschikken niet toereikend is in het licht van de gezinslast. Betrokkenes gezin telt in totaal 6 mensen, twee volwassenen en vier kinderen. Nergens uit het dossier blijkt hoe betrokkene, met een dergelijk karig bedrag, zou kunnen voorzien in het levensonderhoud van het hele gezin. Overeenkomstig de opmerkingen van de Raad van 19 september 2013 waarbij de eerdere beslissing betreffende deze aanvraag werd vernietigd (...) dient overeenkomstig artikel 42, § 1 van de wet een behoeftenanalyse te worden gemaakt. Het is natuurlijk zeer moeilijk de rekening te maken van betrokkene en zijn gezin. Veel hangt af van hun levensstijl. Er kan echter wel nuttig verwezen worden naar het bedrag dat de EU-SILC-survey 2013 vooropstelt als armoedegrens voor een gezin van twee volwassenen en twee kinderen, nl. 2101 euro. Vergeleken met dit bedrag, kan redelijkerwijze gesteld worden dat een bedrag van 1586,34 euro ontoereikend is voor een gezin van 6 personen, waaronder twee volwassenen en drie schoolgaande kinderen en een baby. Temeer daar betrokkene arbeidsongeschikt is en wellicht daar ook extra kosten heeft (dokterskosten, medicatie, verzorging, aanpassing woonst/wagen, adm.).”

In casu kan verweerder niet worden gevolgd waar hij in de nota vooropstelt dat er in casu geen behoeftenanalyse dient te gebeuren. In zijn arrest nr. 110 136 van 19 september 2013, dat inmiddels definitief is geworden, heeft de Raad reeds geoordeeld dat in casu een behoeftenanalyse zich opdringt. Waar verzoekers aangeven dat er in casu geen behoeftenanalyse werd gemaakt, kunnen zij niet gevolgd worden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk een behoeftenanalyse werd gemaakt.

Zo blijkt uit een stuk in het dossier:

“Behoeftenanalyse 2 volwassenen en 4 kinderen (3 schoolgaande kinderen en één baby)

Minimaal is nodig: 1089,82 euro voor echtpaar + (4 x 272,46 = 1089,84 voor de kinderen) = 2179,66 en daarmee zitten ze nog ver onder de armoedegrens

Schatting:

Huur 700 euro

Nutsvoorzieningen 150 euro

Boodschappen 500 euro

School 150 euro

Verplaatsingskosten 150 euro

Kledij/schoenen 150 euro

Verzekeringen 100 euro

Ontspanning 100 euro

Multimedia (telefoon, tv, internet): 50 euro

Verzorging (mijnheer is arbeidsonbekwaam) 100 euro

Dokter/tandarts/apotheker/kapper kinderen + mevrouw: 75 euro

Armoedegrens voor gezin volwassenen met 2 kinderen ligt in België op 2101 euro, vandaar niet overdreven minstens 2179,66 euro te vragen bij gezin met 4 kinderen."

Evenwel kunnen verzoekers gevolgd worden waar zij stellen dat er geen in concreto beoordeling is gemaakt van hun gezinssituatie en dat alles gebaseerd is op veronderstellingen. Zoals uit de hiervoor vermelde informatie blijkt, heeft verweerder zich gebaseerd op schattingen zonder evenwel de moeite te nemen om aan verzoekers concrete informatie op te vragen aangaande hun levensstijl. Zo weet verweerder niet of het geschatte bedrag voor huur, nutsvoorzieningen, ... overeenstemt met de werkelijke uitgaven van verzoekers en of dus het bedrag dat zij hebben daadwerkelijk ontoereikend is.

In deze kan verwezen worden naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest van 19 september 2013, BREY, C-140/12, considerans 68 en naar analogie arrest van 4 maart 2010, CHAKROUN, C-578/08) waar wordt gesteld "aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid zo worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager".

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekers, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

In deze kunnen verzoekers gevolgd worden waar zij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond." (eigen onderlijning)

Uit dit arrest blijkt dat de Raad de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 oktober 2013 vernietigde, niet omdat er geen behoefteanalyse werd uitgevoerd, maar omdat er geen in concreto beoordeling is gebeurd nu de verwerende partij zich heeft gebaseerd op veronderstellingen zonder de moeite te nemen aan de verzoekende partijen concrete informatie op te vragen.

In casu blijkt evenwel uit het administratief dossier, hetgeen ook wordt weergegeven in de motieven van de eerste bestreden beslissing, dat de verwerende partij na het genoemde vernietigingsarrest op 15 april 2014 de gemeente Boom heeft aangeschreven met de uitdrukkelijke vraag verzoekende partijen uit te nodigen en te vragen naar informatie aangaande de huidige economische activiteiten of bij gebrek daaraan aangaande de huidige bestaansmiddelen. Zij worden uitgenodigd daarvan nieuwe bewijzen voor te leggen, waarbij wordt verduidelijkt dat "gezien de vernietiging van onze beslissing op 28 februari 2014 hadden wij graag een update van de huidige situatie van betrokkene. Op die manier kan een nieuwe beslissing worden genomen rekening houdend met de actuele situatie van betrokkene". De brief luidt als volgt:

"Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen wat zijn huidige economische activiteiten zijn of, bij gebrek daaraan, welke de huidige bestaansmiddelen zijn en daarvan nieuwe bewijzen voor te leggen.

Gezien de vernietiging van onze beslissing op 28.02.2014 hadden wij graag een update van de huidige situatie van betrokkene. Op die manier kan een nieuwe beslissing worden genomen rekening houdend met de actuele situatie van betrokkene.

Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden :

- als werknemer. werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas geldig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. - bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)
- als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-atteest of sollicitatiebrieven. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang hij / zij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer hij / zij werkloosheidsuitkering geniet.
- als student: inschrijving bij een erkende school+ bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering
- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering /...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

Indien de partner een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden

Bijkomend, voor zover betrokkene nog steeds inkomen zou verwerven uit tewerkstelling of uitkering in/uit Nederland, wordt betrokkene verzocht alle nuttige informatie mee te delen betreffende de vaste en variabele kosten die betrokkene gedurende de laatste drie maanden heeft gedaan. Dit om overeenkomstig art. 42 §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 te kunnen bepalen welke bestaansmiddelen betrokkene en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te kunnen voorzien."

De verzoekende partijen ontkennen ook niet dat zij de kans kregen hun actuele economische toestand mee te delen en te staven met de nodige bewijsstukken. In tegendeel, uit het administratief dossier dat een uittreksel van het emailverkeer tussen de verwerende partij en de gemeente Boom van 18 april 2014 bevat, blijkt dat de eerste verzoekende partij de instructies van de verwerende partij weigert te ondertekenen en meldt dat alle documenten reeds werden voorgelegd. Zij zou alle medewerking weigeren. Uit het "synthesedocument telefoongesprek" van 14 mei 2014 dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verwerende partij de advocaat die contact opnam met de vraag of intussen al instructie tot afgifte van een E-kaart werd gestuurd, heeft geïnformeerd dat de betrokkene op 18 april 2014 in kennis is gesteld van haar instructie die naar de gemeente werd overgemaakt en dat zij telefonisch niet kan meedelen wat deze instructie is. Op 16 mei 2014 wordt door de gemeente opnieuw aan de verwerende partij per email gemeld dat "betrokkene heeft geen enkel document binnengebracht ivm uw instructie dd 15/04/2014. Betrokkene weigert alle medewerking en heeft gemeld dat alle vereiste documenten reeds werden voorgelegd."

Aldus kunnen de verzoekende partijen de verwerende partij niet verwijten dat er geen verdere concrete beoordeling van hun situatie heeft plaatsgehad, nu zij zelf nalieten de nodige inlichtingen te verschaffen die een dergelijke beoordeling mogelijk maken. Het betoog dat geënt is op deze foutieve veronderstelling kan niet dienstig worden aangevoerd.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de verwerende partij "de andere voorwaarden van de procedure verklaring van inschrijving en procedure gezinshereniging" niet betwist, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee het determinerend motief van de bestreden beslissing, namelijk de vaststelling dat de eerste verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie nu de verwerende partij niet beschikt over nieuwe gegevens die een ander licht kunnen werpen op de situatie gelet op de voorgaande beslissingen en dat de aard van de bestaansmiddelen niet toelaat de regelmaat en beschikbaarheid van de bestaansmiddelen afdoende vast te stellen, motief dat de verzoekende partijen gelet op voorgaande bespreking niet weerleggen. Voorts kan er op gewezen worden dat de voorwaarden voorzien in de vreemdelingenwet om een verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te bekomen cumulatief zijn, en dat, los van de vraag of verzoekende partijen in casu voldoen aan de andere voorwaarden, niet wordt weerlegd dat zij het bestaan van bestaansmiddelen zoals omschreven in artikel 40 van de vreemdelingenwet niet aantonen. De verwerende partij dient in zo'n geval niet alle voorwaarden voor het recht op verblijf te onderzoeken, nu het volstaat dat verzoekende partijen aan één van de voorwaarden niet voldoen om het verblijf te weigeren.

Voor het overige kan worden verwezen naar de motieven van voorgaand arrest, die in casu kunnen worden hernomen voor wat betreft de vaststelling dat er wel degelijk een behoefteanalyse in gebeurd door de verwerende partij. De verzoekende partijen kunnen niet anders voorhouden in hun verzoekschrift nu de verwerende partij in casu dezelfde beoordeling maakte terwijl de verzoekende partijen geen nieuwe informatie meedeelden.

Waar de verzoekende partijen de bestreden beslissing bekritisieren omdat volgens hen de bestaansmiddelen toereikend zijn en niet louter verwezen kan worden naar een EU-SILC-survey die een bedrag van 2101 euro zou vooropstellen voor een gezin van 2 volwassenen en 2 kinderen terwijl de enige referentie het leefloon zou mogen zijn, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen zoals zij zelf aangeven recht hebben op een leefloon van 1089,82 euro en daarbovenop op een aantal toeslagen zoals gezinsbijslag – hetgeen door de verwerende partij niet wordt ontkend gelet op het feit dat zij hiermee rekening hield – zodat hun kritiek omtrent de vergelijking met uitkeringen van het OCMW geen belang heeft. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat ze een hoger inkomen hadden dan het leefloon.

In de mate dat de verzoekende partijen blijf geven van een andere feitelijke beoordeling en zij de Raad uitnodigen tot een opportuniteitsonderzoek, dient herhaald te worden dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 40, 40bis, 42, § 1, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissingen betreffen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze zijn niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van

de verzoekende partijen, maar houden een weigering in om een door hen gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kunnen de verzoekende partijen niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Daarenboven hebben de verzoekende partijen ruimschoots de tijd gehad om hun aanvraag aan te vullen en alle relevante informatie bij te brengen, temeer uit het voorgaande blijkt dat zij hier uitdrukkelijk toe werden uitgenodigd. De verzoekende partijen kunnen hun eigen nalatigheid niet aan de verwerende partij toeschrijven. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissingen op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. De bestreden beslissing zijn echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maken verzoekers minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissingen haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn gezin.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker een Nederlander is en met zijn gezin reeds sinds 2012 in België wonen;

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dat samenleven.

Dat verzoeker en diens gezin een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen verzoeker en diens Nederlandse partner en kinderen. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekers om in hun land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maken verzoekers minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

2.2.2. De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen het volgende op met betrekking tot het eerste middel:

“2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 8 EVRM.

Verzoekende partij voert aan dat er familiale banden bestaat tussen de verschillende leden van het gezin, die sedert 2012 in het Rijk verblijven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

10/11

De verweerder laat ter zake gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekers hebben allen de Nederlandse nationaliteit en hebben nooit over een verblijfsrecht in België kunnen beschikken. Zij lichten op geen enkele wijze toe waarom het niet mogelijk zijn in Nederland een gezinsleven uit te bouwen.

Zie ter zake ook:

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwrict'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven tussen de verzoekende partijen en hun vier minderjarige kinderen.

In casu vragen de verzoekende partijen een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partijen geven enkel aan dat zij de Nederlandse nationaliteit hebben en sinds 2012 in België wonen, dat zij een gezinscel vormen en steeds hebben samengeleefd, dat er geen enkele ernstige afweging is gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin en dat het nagenoeg onmogelijk is in hun land van herkomst een familieleven te leiden nu het centrum van de sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Hieruit blijken echter geen concrete hinderpalen die het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst beletten, temeer er dient te worden vastgesteld dat het volledige gezin getroffen wordt door de bestreden beslissingen, zodat er geen sprake is van enige verbreking van familiale banden. Bovendien maken de verzoekende partijen evenmin aannemelijk waarom zij het gezinsleven niet in Nederland, het land waarvan zij de nationaliteit hebben en waar zij reeds verbleven hebben, zouden kunnen verderzetten. Voorts tonen zij niet aan dat zij enkel in België het centrum van hun sociale, familiale en economische belangen kunnen vestigen. Daarnaast hebben de bestreden beslissingen tot gevolg dat de verzoekende partijen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Met betrekking tot hun privéleven voeren de verzoekende partijen geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing worden geen andere grieven aangevoerd. Daar geen middel wordt aangevoerd dat aanleiding geeft tot vernietiging van de eerste bestreden beslissing is er geen reden om de tweede bestreden beslissing die steunt op de eerste bestreden beslissing nu de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen hun aanvraag voor een verblijfskaart hebben geënt op de aanvraag van de eerste verzoekende partij, te vernietigen. Uit de bespreking van de middelen blijkt immers dat de verwerende partij op goede gronden heeft beslist tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden aan de eerste verzoekende partij in haar hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN